

kan jeg svare, at da der har været Enighed i dette Ting om at sætte Skovstyld halvt mod Ager- og Engs Hartkorn, saa er det egentlig korrektere fra vort Standpunkt at blive staaende ved det, hvorom der har været fuldstændig Enighed i Landstinget. Vi komme saaledes tilbage til Spørgsmaalet om, hvad der er det rigtige i den Sag, og jeg tror ikke, at der kan være Tvivl om, at det rigtige er at blive staaende ved den Regel, vi hidtil have haft, saalænge vi ikke have faaet en Ommatrulering af Skovene. I øvrigt skal jeg overfor det ærede Medlem bemærke, at hvis man vil sige, at Skovstyld har nu en meget for ringe Byrde, og at vi kunne gerne fordoble den, saa er dette noget, der ogsaa gælder f. Eks. om meget store Strækninger, navnligovre i Sjælland, som man bestemt kan udpege, saaledes alle de Strækninger, der i sin Tid ere matrulerede som Hede- og Græsningjorder, og derfor ikke have meget Ager- og Engs Hartkorn, uagtet det i Tidens Løb har vist sig, at det er Heder, som man udmærket har kunnet dyrke op og gøre til fortrinlig Agerjord. Skulle vi ogsaa sige om disse Strækninger, at herefter bør vi fordoble deres Byrde, thi Byrden bliver endda ikke for stor? Det samme gælder endvidere om mangfoldige Jorder, som have meget laabt Hartkorn, fordi man, da Styldsatningen fandt Sted i den første Hjerdedel af dette Aarhundrede, ikke kunde bruge dem til andet end til en meget tarvelig Græsning. Jeg sigter derved navnlig til mangfoldige Kærjorder, som, efter at Engvanding og Dræning ere komne til at spille en stor Rolle, ere blevne ganske fortrinlige Jorder. De have en lige saa absurd Hartkornansættelse i Forhold til deres egentlige Skatteværdi som en meget stor Del af Skovene. Jeg tror derfor, at vi gøre bedst i ogsaa overfor Skovene at fastholde den rigtige Grundsatning, at saa længe vi have en Lovregel — og det er jo en gammel Regel, der egentlig kun er gentagen i Lov af 20de Juni 1850 § 21 — skulle vi følge den, og finde vi, at vi ikke kunne følge Reglen, saa skulle vi optage Spørgsmaalet til en almindelig Drøftelse og overveje, om vi ikke bør gaa til en ny Styldsatning af Skovene. — Det ærede Medlem hentydede til Ulykkesforsikringen, hvor han mente, at Princippet var fraveget, men det forholder sig ikke saaledes. Der er ganske rigtig med Hensyn til Ulykkesforsikringer optaget en Bestemmelse om, at Skovstyld svarer lige med Ager- og Engs Hartkorn, men for det første var der i det Tilfælde ikke Tale om nogen kommunal Byrde, og dernæst var der en stor Forskel, som man ikke maa overse, og som gjorde, at

man i den Sag stod meget friere, nemlig at man ikke derved gjorde nogen Forandring i et eksisterende Forhold. Derimod eksisterer nu det Forhold, at med Hensyn til Snekastning svarer Skovstyld halvt imod Ager- og Engs Hartkorn. En saadan Regel bestod ikke med Hensyn til Ulykkesforsikring, og der havde overhovedet ingen Regel om dette Forhold. Det kan derfor ikke paaberaabes her hverken fra det ene eller det andet Synspunkt. Om det i øvrigt var rigtigt, at man med Hensyn til Ulykkesforsikring indførte den Regel, at Skovstyld skal svare lige med Ager og Engs Hartkorn, kan der disputeres om; men jeg fandt ikke i sin Tid Anledning til at rejse Spørgsmaal derom, da det var et ganske nyt Felt, man var inde paa. Jeg skal altsaa anbefale ogsaa med Hensyn til §§ 5 og 7 at følge Udvalgets Flertal.

Judenrigsministeren (Zinger & Løp):

Det første Vædringsforslag gaar ud paa en Forandring, der egentlig ikke kan siges at være af væsentlig Betslaffenhed, og jeg kan ganske tiltræde Forslaget. Den ærede Ordfører bemærkede, at der ingen Grund er til at have den Regel, som Folketinget har vedtaget, men som foreslaas udstemt her. Jeg synes ikke, at den ærede Ordførers Betragtning rammer helt, hvis der bliver Tale om senere Forandringer, men jeg har for Næsten intet at erindre imod Vædringsforslaget. — Vædringsforslaget under Nr. 2 til § 5 indfører jo væsentlige Forandringer i, hvad der er vedtaget af Folketinget. Jeg er ganske enig med den ærede Ordfører i, at det er rigtigere at komme til bestemte Termini: 1. 2. Hartkorn, 4,000 Kr. Assurancefum og 2. Mand's Folkehold, og at gaa bort fra, hvad Folketinget har vedtaget: 3,000—5,000 Kr. og 1. & 2. Jeg har ogsaa i det andet Ting udtalt, at det er bedre at sætte bestemte Størrelser. Jeg kan derimod ikke nægte, at Slutningen af Vædringsforslaget Nr. 2: „Under Folkehold medregnes enhver, der gør en Karls Arbejde, selv om han ikke tjener for Løn eller bor hos og faar Kosten hos Husholden, saa vel som Svende og Lærlinge over 18 Aar“, er ikke videre heldig affattet. Vi saa ikke derigennem nogen klar Regel, og der vil komme mangfoldige Fortolkninger og megen Usikkerhed med Hensyn til Anvendelsen af denne Bestemmelse. Jeg tror, at det vilde være heldigt, om man kom til et bestemt Udtryk og udtrykte sig i den Retning, at det er voksne mandlige Lhender, der er Tale om, og dem, der maa antages at være stillede lige med disse. Dette her vil give Anledning til forskellige Tvivl, og navnlig dette: „enhver, der gør en Karls